నాకు నచ్చిన నా కథ

హితశ్రీ

ఎదురుగాలికి తట్టుకొని నిలబడటం- అక్షరాలా, అలంకారికంగా కూడా-ఓ అద్వితీయమైన అనుభవం. ఇలాంటిసన్ని వేశాలు మన అందరి జీవితాల్లో ఏర్పడు తూనే ఉంటాయి. ఈ ఇతివృత్తంతో ఓ సర్వసాధారణమైన మానవీయ అను భవాన్ని స్పృశించి, పరిశీలించేఉద్దేశంలో రాసిన కథ కనుక "ఎదురుగాలి" నాకు నచ్చిన నా కథల్లో ఒకటి. సహృద యులు మన్నిస్తే, ఈ కథలో మానవుడి ఉదాత్తతని ప్రేరేపించటం, గౌరవించ తగ్గ విలువల్ని గుర్తుచెయ్యటం, కథాం తంలో ఏదో ఆనందం కలగటం వంటి లక్షణాలు లీలగా దోబూచులాడుతున్నట్టు నాకు తోచటంవల్ల కూడా ఇది నాకు నచ్చిన నా కథ అయి కూర్చుంటున్నది.

ఎదురుగాలి

"కొత్తబిచ్చగాడు పొద్దెరగడు" అంది సుహాసిని. మూర్తి తలెత్తి చూశాడు.

సుహాసిని పెదవులు బిగబట్టి చిరునవ్వు దొంతరలు దొర్లిపోకుండా ఆపింది. ఆమె చొరవ మూర్తికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఏమనాలో వెంటనే అతనికి తోచ

లేదు. సుహాసిని చేతిగడియారంవైపు చూసుకుంది. మూర్తి కూడా యాంత్రికంగా చూశాడు. అయిదు దాటింది.

"అప్పుడే అయిదయిందే!"

"అప్పుడే! ఎప్పుడు అయిదవుతుందా అని ఇక్కడ అందరూ కాచుకు కూచుంటారండీ."

మూర్తి నవ్వాడు. అఫీసు తలుపులువేస్తున్న చప్పుడు వినిపించింది. చప్పుడు విని అతను లేచి నుంచున్నాడు.

"ఫైల్స్ తిరగేస్తుంటే టైం తెలియలేదు." అన్నాడు సుహాసినివైపు క్షమాపణ కోరుకుంటున్నట్టుగా చూసి హాంగర్‌కితగిలించిన కోటుఅందుకుంటూ.

"అంత నిజాయితీగా పనిలో లీనమైపోవటం కూడదండీ" అంది సుహాసిని విలువైన సలహా ఇస్తున్న ధోరణిలో.

"లీనం కాకుండా పనిచేసేదెలా ?"

"అఫీసర్లు పైపైన పెత్తనం చలాయించాలిగాని తమంతట తాము అలా వంచిన తలెత్తకుండా పనిచెయ్యకూడదు" మూర్తి నవ్వాడు.

"నేర్చుకొంటాన్లెండి"

"నేర్చుకోండి" అని మూర్తి బల్లమీద కాగితాలు డ్రాయర్‌లో తోసేస్తూ అతని కళ్ళల్లోకి వాలుగా చూసి డ్రాయర్ మూసి నడుంచుట్టూ పైటకొంగు లాక్కొని వెనక్కితిరిగింది సుహాసిని. గుమ్మందాకా వెళ్ళి ఓసారి వెనక్కి చూసి "ప్రమోషన్ రాకపోతే మాత్రం నన్నడగొద్దండోయ్" అంది సమాధానంగా మూర్తి చిన్నగా నవ్వాడు. ఆమె వెళ్ళిపోయింది. మూర్తి కూడా వెళ్ళటానికి సిద్ధపడి షెల్ఫ్ తాళంవేసి అఫీసు బయటకు వచ్చాడు. సుహాసిని సంభాషణ అతనికి కొంచెం ఆశ్చర్యం కలిగించింది. తను అఫీసరు అయితే తనొక్కడే అఫీసుకంతటికీ అధికారి కాడు. తనలాంటివాళ్లు కనీసం అరడజను మంది ఉన్నారు. వాళ్ళందరికీ ఎంతో కొంత సర్వీసు ఉంది. తను కొత్తగా వచ్చాడు సుహాసినికీ తనకీ అంతకిముందుగానీ, ఆ రోజునగానీ పరిచయమేమీ లేదు. ఆమె స్టెనో. ఆ రోజు మొత్తంమీద ఆమెతో ఒక్కసారే మాట్లాడాడు.

"ఉత్తరాలున్నాయా సార్ ?" అందామె.

తనింకా ఫైల్స్ సరిగా చూడలేదు. అదేరోజు ఉద్యోగంలో చేరాడు. ఏది ఏమిటో ఇంకా అంతుబట్టలేదు. మూడు నెలలు ట్రైనింగులో ఉన్నాడు. ట్రైనింగు కాగానే ఆ అఫీసులో పోస్టింగు వేశారు. ఛార్జి తీసుకుని విషయాలు అవగాహన

చెసుకోటానికి ప్రయత్నిస్తూ,

"లేవు" అన్నాడు ముక్తసరిగా—

ఆమె వెళ్ళిపోయింది. మళ్ళీ సాయంత్రం ఎంతో చనువున్నట్టుగా పలకరించింది. స్టెనోకి అంత చనువివ్వటం మంచిది కాదు. అయినా తను ఎందుకో ఆమెతో సరదాగా నే మాట్లాడాడు. ఆఫీసు టైంలో మాత్రం ఆమెతో ముఖావంగా ఆఫీసర్ హోదాలోనే మాట్లాడాలని తీర్మానించుకున్నాడు మూర్తి.

వరండాలోకి రాగానే ప్రకాశం కనిపించి 'విష్' చేశాడు. ఆ ఆఫీసులో ఒక శాఖకి ప్రకాశం అధికారి. "చాలా అలిసిపోయినట్టున్నావే!" అన్నాడతను.

"కొత్తగదా!" అన్నాడు మూర్తి.

ప్రకాశం సిగరెట్ కేస్ తీసి మూర్తికి సిగరెట్ అందించాడు.

"అలవాటు లేదండీ" అన్నాడు మూర్తి.

"అలవాటు చేసుకోవచ్చుగా" అన్నాడు ప్రకాశం సిగరెట్ వెలిగిస్తూ.

"అవసరం లేని అలవాటెందుకు?"

"సాంఘిక మర్యాదల కోసం."

"అంటే?"

"మీరు వూరికే వుంటే నేను సిగరెట్ తాగుతూ మాట్లాడటం బాగుండదు."

మూర్తి కొంచెం వింతగా చూశాడు.

"మీరలా అనుకోవద్దు" అని మాత్రం అన్నాడు.

"కొంతమందికి ఏంచేసినా చెడిపోతామని భయం" ఆ మాటలు తనని ఉద్దేశించి అన్నవేనని మూర్తికి తెలుసు.

"వ్యక్తిత్వం లేనివాళ్ళకి" అన్నాడతను.

"అంటే."

"చిన్నప్పటినుంచీ పెద్దలు ఏవేవో నీతులు నూరిపోస్తారు. ముక్కుకు సూటిగా పోతూ, వాటిని గురించి చర్చించకుండా, గుడ్డిగా నీతిపాఠాన్ని వల్లెవేసే వాళ్ళు చెడిపోతున్నామనే భయంతో బిక్కుబిక్కుమంటూ చివరికి చెడిపోతూనే ఉంటారు."

"అందుకేనా మీరు సిగరెట్ తాగనిది?" అన్నాడు ప్రకాశం కొంచెం వెగటుగా నవ్వి.

ప్రకాశం అలా అంటాడని మూర్తి అనుకోలేదు. అతనివైపు కొంచెం చిరాకుగా చూశాడు. కాని ఎవరితోనూ పేచీపెట్టుకోటం అతని కిష్టంలేదు. అందువల్ల

లేనివ్వవు తెచ్చుకుని అన్నాడు.

"పోనీ అలాగే అనుకోండి."

ప్రకాశం కూడా నవ్వాడు.

"మైడియర్ మూర్తిగారూ, మీకంటే నాకు ఈ ఆఫీసులోగాని, ప్రపంచంలో గానీ, కనీసం ఐదారేళ్ళ అనుభవం ఎక్కువ. అందుకని సలహా చెబుతున్నాను. ప్రపంచం అనశ్వర . టేస్ట్ ఎవిరీథిగ్. ప్రతిది రుచి చూడండి. ఇది శాశ్వతం." అన్నాడు భౌతికతత్వం జీర్ణించిన వేదాంతిలా.

ఈ సలహాని మూర్తి చాల చాలా తేలిగ్గా తీసుకుని "థాంక్స్" అన్నాడు.

"మంచి సలహా కాదా?" అన్నాడు ప్రకాశం.

"కాకేం! కానీ హోటలు భోజనం రుచి చూసింతరువాత మరేదీ రుచిమీద బుద్ధిపుట్టటంలేదు" ఇద్దరూ నవ్వారు.

ప్రకాశంకి ఏదో వెంటనే స్ఫురించినట్టయి, "ఇంతకీ మీమకాం ఎక్కడ?" అన్నాడు.

"హోటల్లోనే, ఏదైనా ఇల్లు చూసుకోవాలి."

"సరిసరి. చెప్పారు కాదు. ముందు వెంటనే మా ఇంటికి బస మార్చండి. ప్రస్తుతం ఒంటరిగానే ఉంటున్నానండి. ఏమీ యిబ్బంది లేదు. తాపీగా ఇల్లు వెదుకుదాం" అన్నాడు ప్రకాశం ఆపద్బాంధవుడిలా.

మూర్తి కూడా ఇంచుమించు వెంటనే ఒప్పుకున్నాడు; ముఖ్యంగా తోడు కోసం. ఇద్దరూ సరాసరి హోటల్‌కెళ్ళి మూర్తిసామాన్లు ప్రకాశం ఇంటికి చేరవేశారు. ప్రకాశం ఇల్లు బాగా వసతిగానే ఉంది. మాట కొంచెం కటువైనా ప్రకాశం స్నేహపాత్రుడేననిపించింది మూర్తికి. కొత్తవూళ్ళో వెంటనే ఒక స్నేహితుని సంపాదించుకున్నందుకు సంతోషించాడు. సామాన్లు సర్దటం అయిం తరువాత ఇద్దరూ క్లబ్బుకి వెళ్ళారు. అక్కడ చాలామందితో మూర్తికి పరిచయం కలిగింది. అందులో కొందరు తను ఆఫీసులోనే సమాన హోదాలో పనిచేస్తు న్నారు. ఈ కాసేపటిలోనే ప్రకాశం తనకెన్నోసార్లు సిగరెట్టివ్వబోవటం, మళ్ళీ తన జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని "సారీ, మీరు స్మోక్‌చెయ్యరు కదా." అని కించ పడటం జరిగింది. పోనీ అతని తృప్తికోసం సిగరెట్ తీసుకుందామని మూర్తి అనుకుని కూడా తన నియమం జ్ఞప్తికితెచ్చుకుని వెనక్కి జంకాడు.

మర్నాడు ఉదయం ఆఫీసుకి వెళ్ళినప్పుడు మొట్టమొదట సుహాసిని కనిపించి నమస్కారం చేసింది. ప్రతినమస్కారం చేశాడు మూర్తి. ఆమె సుతారంగా

ఎవో బిల్లమీద సర్దినట్టు అభినయించి క్రీగంట నవ్వి నెమ్మదిగా వెళ్ళిపోయింది. ఏమీ మాట్లాడలేదు. అంతవరకు అదృష్టమే ననుకున్నాడు మూర్తి. ఒక గంట గడిచింతరవాత మళ్ళీ వచ్చిందామె.

"ఏమైనా డిక్టేట్ చేస్తారా సార్ ?"

మూర్తికి ఒళ్ళుమండింది

"అవసరమైతే పిలిపిస్తాను గదా !" అన్నాడు కొంచెం విసుగ్గా, ఆఫీసరు హోదా ఉట్టిపడేలా.

ఆమె వెళ్ళబోయి, మళ్ళీ ఆగి "సారీ డిస్టర్బ్ చేశానా, సార్ !" అంది పశ్చాత్తాప పడ్డట్టుగా.

మూర్తి తలెత్తి చూశాడు. సుహాసిని వదనం చిన్నబోవటం గమనించాడు. కొంచెం జాలివేసింది.

"లేదులెండి" అన్నాడు.

"ఏదైనా చెప్పండి ఏం తోచడం లేదు." ఈసారి అతనికి బాగా కోపం వచ్చింది.

"ఇది ఆఫీసు గదా, కబుర్లు ఎలా చెప్పేది" అన్నాడు కర్కశంగా.

"కబుర్లు కావండీ, పని" అంది.

ఈసారి మూర్తి నాలుక కరుచుకున్నాడు. తొందరపడి అపార్థం చేసుకున్నాడు తను.

"పనేం లేదా ?" అన్నాడు తన తప్పుని కప్పిపుచ్చుకుంటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"లేదండీ ! నేను ఏరోజుపని ఆరోజే పూర్తిచేస్తాను" అందామె అతనికి పని చేయటం పనిఇవ్వటం చేతకాదన్నట్టు ధ్వనిస్తూ. ఆ ధ్వనిని గ్రహించి కోపంగా ఒక ఫైలు ఆమె ముందుకి తోస్తూ "ఇది టైపుచేసి తీసుకురండి" అన్నాడు. ఆమె ఫైలు పేజీలు తిరగేసి కొంచెం ఆశ్చర్యంగా "ఇవన్నీనా ?" అంది.

"అవును" అన్నాడు కసిగా.

ఆమె వేళ్ళు చూసుకుంది. మారుమాట్లాడకుండా ఫైలు తీసుకుంది. బరువుగా అక్కడినించి కదిలి కొంతదూరం వెళ్ళి ఆలిగినట్టుగా అయనవైపు వెనక్కి తిరిగి చూసింది. ఆమె వెళ్ళినవైపే చూస్తున్న అతనికి గుండె కరిగింది. పిలిచాడు. మాట్లాడకుండా సంజ్ఞచేసి ఆ ఫైలు తీసుకున్నాడు. ఆమెవైపు చూడకుండానే "అవసరమైతే పిలుస్తాను, వెళ్ళండి" అన్నాడు. సుహాసిని నిరుత్తరంగా అతని వైపొకసారి చూసి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె వెళ్ళగానే చిరాకు

పడ్డాడు మూర్తి. ఎందుకామె అలా చూపులు విసరటం, కోపం వచ్చిందతనికి. కాని వెంటనే జాలిపడ్డాడు. ఆమెలో కొంత అర్థంకాని అమాయకత్వం ఉంది. తను ఏదైనా మాట తూలితే, పాపం చాల బాధపడుతుంది అనుకున్నాడు. ఆమెతో మాట్లాడేటప్పుడు జాగ్రత్తగా ఉండాలని తీర్మానించుకున్నాడు.

సుహాసిని వెళ్ళిన కొద్ది నిముషాలకే శ్రీపతి, ప్రకాశం వచ్చారు. శ్రీపతి ఆఫీసులోనే మరొక శాఖకు అధిపతి. ప్రకాశం అతనిని మూర్తికి పరిచయం చేసి, ఏదో పని ఉందని వెళ్ళిపోయాడు. కాసేపు పిచ్చాపాటీ మాట్లాడారు.

"ఫూల్‌చంద్ వచ్చాడా మీ దగ్గరకు?" అన్నాడు శ్రీపతి అకస్మాత్తుగా, యధాలాపంగా అన్నట్టు.

"ఫూల్‌చంద్ ఎవరూ!" అన్నాడు అర్థంకాక.

"మిల్లు యజమానండీ! రాలేదన్నమాట."

"నా దగ్గరకెవరూ రాలేదు. ఏమిటి పని?"

"అ! నిన్న నా దగ్గరకు వచ్చాడు లెండి. మీరింకా అతనికి పరిచయం కాలేదు కదా! పరిచయం చెయ్యమన్నాడు. ఎందుకయ్యా, ఆ మాత్రందానికి నువ్వే వెళ్ళి అడిగితే పోతుంది అన్నాను."

"ఏం కావాలి?" అన్నాడు ఉపోద్ఘాతం ఎందుకో తెలియక.

"పర్మిట్. మరేం కావాలి అతనికి. ఏదో చూసి పంపండి. బాగా ఉన్నవాడే. బాగానే ఛార్జి చెయ్యవచ్చు."

"ఛార్జి చెయ్యడమేమిటి?"

శ్రీపతి అపనమ్మకంతో అతని కళ్ళల్లోకి చూచాడు.

"ఏమిటండి అల్లా మాట్లాడుతారు! రోజుకి మూడు నాలుగొందలకు తక్కువ కాకుండా వచ్చే సీటులో కూర్చుని...." అన్నాడు మందలించే స్వరంతో శ్రీపతి.

ఈసారి అపనమ్మకంతో చూడటం మూర్తివంతయింది.

"లంచమా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దవిచేసి.

"ప్రతిఫలం" అన్నాడు అదేంమాట అన్న ధోరణిలో శ్రీపతి.

"ఛీ" అన్నాడు ఏవగింపుతో.

శ్రీపతి కొంచెం చిన్నబోయాడు.

"కబుర్లు చెప్పకండి. ఎవరికీ ఏమీ నష్టంలేని పనిచేసి, అందుకు ప్రతిఫలం తీసుకుంటే ఏమి చెబర? జీవితం సాగాలా, వద్దా? మడిగట్టుకు కూర్చోవాలంటే కుదరదండీ మూర్తిగారూ!"

చిన్న ఉపన్యాసం యిచ్చాడు శ్రీపతి.

"అలాంటి పని నేను చెయ్యనండి" అన్నాడు నిష్కర్షగా.

"మీ ఒక్కరూ నీతిగా వుంటే ఏమవుతుంది? ఆ మాటకొస్తే నీతి అనే దేమిటో నిర్వచించండి. చాలీచాలని జీతాలిచ్చి హోదాకు తగ్గట్టుగా బ్రతక మంటే ఎలా? కుటుంబం ఏం కావాలి. రేపు మన పిల్లలు చదువుకోవడానికి డబ్బులేక అవస్థపడుతూ, ఏ బంట్రోతు చాకిరినో చేసుకుని బ్రతుకుతూంటే నీతి పేరు చెప్పుకుని మనం సంతోషిస్తూ కూర్చోవాలా? కబుర్లు చెప్పకండి!" అన్నాడు శ్రీపతి ఉద్రేకంగా.

మూర్తి ఏమీ మాట్లాడలేదు. యింకా మట్లాడితే ఉపన్యాసం మరింత పొడుగవుతుందేమోనని అతనికి తెలుసు. శ్రీపతి సమాధానం కోసం కొంచెంసేపాగి, విసుగుదల సూచించే స్వరంతో అన్నాడు.

"చెప్పాల్సింది చెప్పాను మీ యిష్టం."

అప్పటికి మూర్తి ఏమీ అనలేదు. శ్రీపతి అహం కొంచెం దెబ్బతింది. వెళ్ళిపోయాడు. ఈ విషయం యింతటితో సరి అనుకున్నాడు మూర్తి. కానీ తను పొరపడ్డట్లు ఆ సాయంత్రమే తెలుసుకున్నాడు శ్రీపతి. ఆ ఫూల్‌చంద్ అనే ఆయనతోసహా తన బసకు వచ్చాడు. వాళ్ళిద్దరినీ చూడగానే మూర్తికి మొదట కోపమూ, తరవాత ఏహ్యభావమూ కలిగాయి. మర్యాదకోసం యిద్దరినీ ఆహ్వానించి కూర్చోబెట్టాడు. శ్రీపతి మళ్ళీ విషయం కదలేశాడు. ఫూల్‌చంద్ మధ్య మధ్య రేటు పెంచుతూ కలుగజేసుకున్నాడు. దాంతో మూర్తికి అపరిమితమయిన అసహ్యం కలిగింది. కానీ తమాయించుకున్నాడు.

మూర్తి మొండిపట్టుదల చూసి ఫూల్‌చంద్‌ను వెళ్ళమన్నట్లుగా సంజ్ఞచేశాడు శ్రీపతి. ఫూల్‌చంద్ మూర్తిని మళ్ళీ ఒకసారి ప్రార్థించి, సెలవుతీసుకున్నాడు.

"ఆఫీసు విషయాలు మీకు బాగా తెలియవు." అన్నాడు శ్రీపతి.

ముభావంగా వూరుకున్నాడు మూర్తి.

"మహేంద్రరావూ, రామదాసూ, నారాయణకూడా మొదట యిల్లాగే అన్నారు. రానురాను కుటుంబభారం మీదపడటంతో తెలిసివచ్చింది. మీ శ్రేయస్సుకోరి చెబుతున్నాను. లేకపోతే ఇలా మీ యింటికికూడా వచ్చి నచ్చచెప్పే అవసరం నాకేమిటి? ఆలోచించుకోండి?" అని శ్రీపతి వెళ్ళిపోయాడు.

మూర్తికి తల దిమ్మెక్కింది. శ్రీపతిమీద కోపంతోపాటు అసహ్యం కూడా కలిగింది. కానీ కొంచెం ఆలోచించేసరికి అతనిమీద అసహ్యం తగ్గింది. కోటి

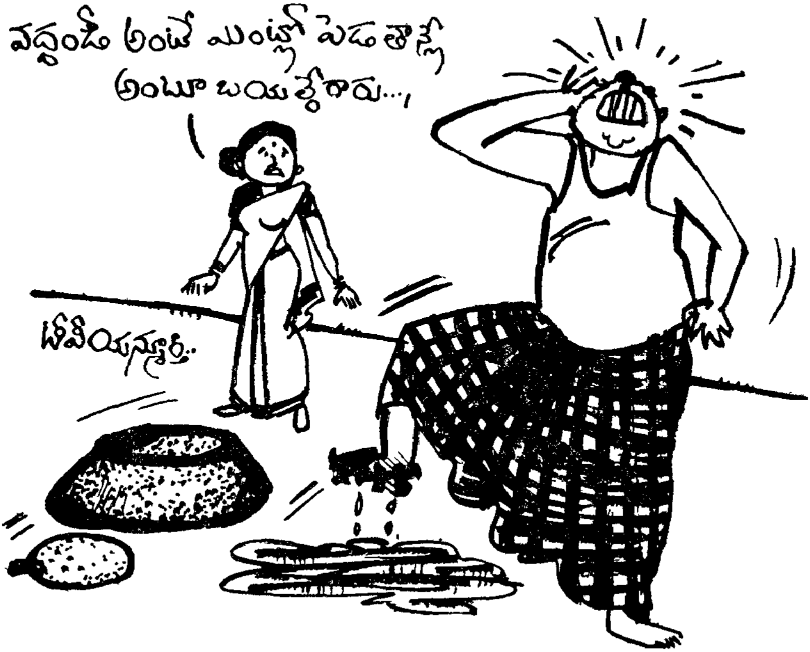

ఉద్యోగి కనుక, అతనికి తోచింది చెప్పాడు. ఆలోచించి కర్తవ్యం నిర్ణయించుకోవలసింది తను. ఇలా అనుకుని, మనస్సు సరిపెట్టుకున్నాడు. ఇంతలో ప్రకాశం వచ్చాడు.

వచ్చీ రాగానే కుర్చీలోంచి ఏదో తీసి పరీక్షించి మూర్తి వైపు గిరవాటు వేసి అడిగాడు.

"ఏమిటిది?"

"నోట్లకట్ట."

మూర్తి ఉద్భ్రాంతుడయ్యాడు. ఏమిటీ దొంగపని? ఎందుకీ బలవంతం?

"ఆ శ్రీపతీ పూల్‌చందూ కలిసి చేసినపని. రేపు పొద్దున్న వాళ్ళ మొహాల మీద కొట్టివస్తాను." అన్నాడు మూర్తి ఉద్రేకంగా.

ప్రకాశం నవ్వాడు.

"పిచ్చివాడా! సిరి రా మోకాలొడ్డటం అంటే ఇదే!"

మూర్తి తలపట్టుకున్నాడు.

"మీకు పుణ్యం వుంటుంది. ఆ డబ్బు తీసుకోమని నాకు చెప్పవద్దు" అన్నాడు.

"పోనీ నేను తీసుకోనా ?" అన్నాడు ప్రకాశం వెటకారంగా.

వెయ్యి ముఖాలు తనని వెక్కిరిస్తున్నట్టు అనుభూతి పొందాడు మూర్తి. అదే క్షణంలో శ్రీపతి మళ్ళీ వచ్చాడు.

"ఫూల్‌చంద్ డబ్బు యివ్వకుండా మరిచిపోయి వెళ్ళాడుట, ఇప్పుడే కనుపించి చెప్పాడు. మీ దగ్గర ఉంచండి. అంత అక్కర లేకపోతే రేపివ్వొచ్చు." అన్నాడు.

"అక్కర్లేదు. క్షమించి యిప్పుడే తీసుకువెళ్ళండి." అన్నాడు మూర్తి. శ్రీపతి డబ్బుతీసుకుని మరేమీ అనకుండా విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

"నేను లంచం తీసుకోకపోతే ఆయన కెందుకు కోపం?" అన్నాడు మూర్తి.

"మీరు సిగరెట్ త్రాగకపోతే నాకెందుకు కోపం ?" అన్నాడు హాస్యధోరణిలో ప్రకాశం. మూర్తి మాట్లాడకపోయేసరికి అతని కోపం తగ్గించడానికి మళ్ళీ ప్రకాశం అన్నాడు.

"శ్రీపతిమీద అంత కోపం దేనికి ?"

"ఆయనమీద కాదు, ఆయన చేసిన పనిమీద."

"ఆయన చేసిన పని మంచిది కాదా."

"ఎమ్మాటికీ కాదు."

"ఎందుకు కాదు."

"మీకు తెలుసు."

"మీకు తెలిసినట్లుగా నాకు తెలియకపోవచ్చు. ఆ మాటకొస్తే ఆ విషయం ఒకరికి తెలిసినట్లుగా మరొకరికి తెలియదు. మన అభిరుచులకు అనుగుణంగా అభిప్రాయాలు ఏర్పడుతూ వుంటాయి. ఆ దృష్టికోణంలోంచి ఇతరుల చేష్టలను విమర్శించటం మంచిది కాదేమో. అలా అని లంచం తీసుకోవటం సమర్థిస్తున్నానని కాదు. నిజానికి నేను లంచం యింతవరకు పట్టి ఎరుగను. శ్రీపతి సర్వవిధాలా చెప్పాడు. అయితే, నేనతన్ని అందుకు నిందించలేదు; అతనిమీద కోపమూ లేదు."

మూర్తి ప్రశాంతంగా విని వూరుకున్నాడు. అదే క్షణంలో రామదాసు వచ్చాడు. వస్తూనే ప్రకాశంమీద అభాండం వేశాడు.

"నీ కల్లబొల్లి వ్యసనం మూర్తికి కూడా అంటించావా."

"రామరామ" అన్నాడు ప్రకాశం.

"సంతోషం." అన్నాడు రామదాసు.

"రాములవారి గుడికేనా ప్రయాణం" అన్నాడు ప్రకాశం.

"కాదు. క్లబ్బుకి" అన్నాడు వెటకారంగా రామదాసు.

"పొరపాటయింది, రామదాసుగారూ!" అన్నాడు మూర్తి తేరుకుని.

"మూర్తిగారూ! ఇవాళ మీరు క్లబ్బు మానేయాలి. అలా వూరిబయటకు షికారు వెళ్దాం" అన్నాడు రామదాసు.

"గుళ్లోకి వెళ్దామని చెప్పరాదూ? దొంకతిరుగుడు దేనికి?" అన్నాడు ప్రకాశం.

"ఏం గుళ్లోకి వెళితే పాపమా?" అన్నాడు రామదాసు.

"రామదాసూ! ఆ మాట నేనన్నానా!"

"మరయితే పదండి. ఆలస్యమెందుకు?"

"నన్ను విడిచిపెట్టండి, క్లబ్బులో పదిమంది పెట్టు నేనొక్కడినీ, గోల పెడతారు" అన్నాడు ప్రకాశం.

"సరే మీ యిష్టం. రండి మూర్తిగారూ అలా వాటర్‌వర్క్సుదాకా వెళ్దాం" అన్నాడు రామదాసు.

నిజానికి మూర్తికి క్లబ్బు మొహంమొత్తింది. ప్రకాశం బలవంతంమీద వెళ్ళటమేకానీ, అందులో అతనికి ఆసక్తి లేదు. అందువల్ల రామదాసుతో బయలు దేరాడు. రామదాసు అసలుపేరు రామచంద్రరావు. కానీ ఆఫీసులో అందరూ అతన్ని రామదాసుగా మార్చేశారు.

వాటర్‌వర్క్సు చెరువులదగ్గర కాసేపు కూర్చుని సంజవేళ యింటికి వెళ్ళారు యిద్దరూ. దారిలోనే గుడి. అంతాకా వచ్చి లోపలకు వెళదామా అన్నాడు రామదాసు. సరే నన్నాడు మూర్తి. రామదాసు రెండు కొబ్బరికాయలు కొనబోయాడు.

"ఒకటి చాల్లేండి" అన్నాడు మూర్తి.

"అదేం? మీరు కొట్టరా?" అన్నాడు రామదాసు కొంచెం ఆశ్చర్యంగా.

"ఎందుకులెండి?" అన్నాడు.

"మీకు భక్తి లేదా?"

"ఆ విషయాలు అడక్కండి."

"ఎందుకు?"

"వాటిని గురించి నేనంత ఎక్కువగా ఆలోచించలేదు."

"ఆలోచించవలసిన విషయాలు అంతకంటే ఏం ఉన్నాయండి?"

"ఎందుకు లేవు బోలెడన్ని ఊతి బాధలు."

"వాటినిగురించి ఆలోచించేదేమిటి. ఎప్పుడేది అవసరమైతే అప్పటికప్పుడు ఏదో చేసెయ్యటమే."

అయితే ఆలోచించకుండానే ఈ మహానుభావుడు లంచం తీసుకుంటున్నాడా? అనుకున్నాడు. వెంటనే అతనికి రామదాసుమీద కొంచెం అసహ్యం కూడా కలిగింది. జనంలో తిరుగుతూ జనాన్ని మోసగించే ఈయనకి భక్తిలో అంత విశ్వాసం ఎందుకో? చేసిన పాపాల్ని దేవుడు క్షమిస్తాడనా? ఈ ఆలోచన రాగానే రామదాసుని దెబ్బకొట్టాలనిపించింది.

"చేసిన పాపాలకి ప్రతిసాయంత్రం లెక్కచెప్పి శిక్ష తగ్గించటానికి లంచం ఇవ్వటమేగా, కొబ్బరికాయ కొట్టటమంటే" అన్నాడు.

రామదాసు అప్రతిభుడయాడు. అతని ముఖంలోని మార్పుని గమనించి మూర్తికూడా పశ్చాత్తాపపడ్డాడు. అంత కటువుగా అనాలని అనలేదు తను. కాని సమయం మించిపోయింది; అనేశాడు.

"ఈ మాటలు మీకే తోచాయా? ఎవరైనా చెప్పారా"?

"ఒకరు చెప్పేందు కేముందిలెండి ఇందులో." అన్నాడు సర్దుకుంటూ.

"అదికాదు. మీరు చెప్పింది కొందరిపట్ల నిజం కావచ్చు కాని అందరూ అలాంటివారు కాదు. కనీసం నేనలా ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. నేనూ పాపాలు చేశాను. ఎవరి గొంతుక కొయ్యక పాపాలనబడేవి చేశాను. ఆ మాటకొస్తే పాపం, ఏదో విధమైన పాపం చెయ్యని దెవరు. కాని వాటికి ప్రాయశ్చిత్తం కోసం నేను గుడికి రావటంలేదు. మనిషి జీవితం బహుముఖమైంది కదా. అధ్యాత్మిక చింతనకోసం నేను దైవాన్ని అరాధిస్తాను. మీరు దేవుడున్నాడని ఒప్పుకోరా?"

రామదాసు మాటల్లోని నిజం అవగతమైనా అతను మామూలు ప్రశ్న ఒకటి వేసేసరికి అతనిలోని తార్కికశక్తిని రెచ్చగొట్టినట్టయింది.

"అయితే ఒప్పుకుంటారన్నమాట."

"ఒప్పుకుంటానని చెప్పలేదే" విస్తుపోయాడు రామదాసు.

"అయితే మీరనేదేమిటి?"

"ఏమీ లేదు. నాకీ విషయాలు తెలియవని చెప్పాను. దేవుడున్నాడని నాకు రుజువైతే ఒప్పుకుంటాను. రుజువుకాకపోతే తటస్థంగా ఉంటాను" అన్నాడు.

"మీరు రోజూ నాతో గుడికి వస్తానని మాట ఇవ్వండి." అన్నాడు రామదాసు

హఠాత్తుగా.

"ఎందుకు."

"మాటివ్వండి."

"క్షమించాలి."

"మీ మేలు కోరే చెబుతున్నాను."

"కృతజ్ఞుణ్ణి."

"సంశయాత్మా వినశ్యతి."

"కానివ్వండి ఏం చేస్తాం."

"మీకోసం నేను ఇవ్వాళ్టినించీ రోజూ ఒక అరగంట దైవాన్ని ప్రార్థిస్తాను."

మూర్తి చలించాడు. రామదాసు రెండు కొబ్బరికాయలు కొని గుళ్ళోకి మూర్తితో సహా వెళ్ళాడు. రెండు కొబ్బరికాయలూ తన తరఫున తనే కొట్టాడు. నమస్కారం చేశాడు. మూర్తిని చెయ్యమన్నాడు.

"మీకు నమస్కారం చేస్తానుగాని ఎవరో ఊహించుకున్న బొమ్మకి నమస్కారం చేస్తే ఏంలాభం?" అన్నాడు మూర్తి. రామదాసు వూరుకున్నాడు.

"రోజూ నాతో గుడికి వస్తారు కదూ!" గుడి ప్రాంగణం దాటుతూ అన్నాడు రామదాసు.

"రాకూడదని నాకేమీ లేదు. రావాలనీ లేదు."

"పోనీ ఇలా షికారుగా వద్దాం. ఇష్టమైతే గుళ్ళోకి వెళ్ళవచ్చు. లేకపో లేదు."

మూర్తికి నవ్వు వచ్చింది. ఈ మనిషి కెందుకింత తాపత్రయం? చూ తనని ఈ భక్తిమార్గాన పట్టించేదాకా వదిలేట్టు లేడు. ఏవో సాకులు చె వదిలించుకోవాలని నిశ్చయించుకున్నాడు మూర్తి.

ఇంటికి వచ్చేసరికి బాగా పొద్దుపోయింది. హోటల్‌నించి కారియర్ వ వుంది. ప్రకాశం అప్పటికే భోజనం ముగించుకుని ఉన్నాడు.

"ఏం ఇవాళ అప్పుడే క్లబ్బునుంచి వచ్చేశారు."

"పౌర్ణమి కదూ! అలా వూరిబయటకి కులాసాగా వెళ్ళొద్దాం, త్వర భోజనం కానివ్వండి."

మూర్తి తన గదిలోకి వెళ్ళి భోజనం ముగించుకుని బయటకు వచ్చేస ప్రకాశం తెల్లటి గ్లాస్కో పంచె. గ్లాస్కో లాల్చీ వేసుకుని కర్లీ వములు పూలరంగడిలా కనుపించాడు.

"షికారుకా, అత్తవారింటికా ?" అన్నాడు మూర్తి నవ్వుతూ.

ప్రకాశం మాట్లాడలేదు. చిన్నగా నవ్వాడు. ఇద్దరూ వెన్నెల్లో నడుస్తూ వూరిబయటకు చేరుతున్నారు.

"ఇటు కొంతదూరం పోతే ఏరు వస్తుంది." అన్నాడు ప్రకాశం.

"పోదామా ?" అన్నాడు మూర్తి ఉత్సాహంగా.

"ఎందుకు ? ఏముంటుంది అక్కడ ?" అన్నాడు ప్రకాశం చిరునవ్వుతో.

"వెన్నెల్లో ఏరు పొంగి పొర్లుతూంటే చూడముచ్చటగా వుంటుంది కదూ "

"యవ్వనంలా !" అన్నాడు ప్రకాశం.

"బాగా పోల్చారు."

"పోల్చటంలో ఏముంది ? అనుభవించాలి."

మూర్తికి ప్రకాశం ఉద్దేశ్యం బోధపడక మాట్లాడకుండా ఊరుకున్నాడు.

"నేను బాగా పోల్చానని ఎందుకన్నారు ?"

"ఉపమానం సరిపోయిందని నా భావం."

"యవ్వనం ఉరకలువేసే వారి కది స్వానుభవం. విచ్చలవిడిగా సంచరించే ఏరుని ఇప్పుడు మీ రర్థంచేసుకోగలరు కదూ ?"

మూర్తి కర్థమయింది.

"గట్లను ఒరుసుకునే కదా ఏరు ప్రవహించేది" అన్నాడు నర్మగర్భితంగా.

"ఉత్సాహపు వెల్లువలో గట్లుదాటిపోదా ప్రవాహం ?"

"గట్లకు లోబడి ఉరకలువేసేటప్పుడే ఏటి అందం. విలయంలో అందమేమిటి ?"

ప్రకాశం ఒక్క క్షణం వూరుకున్నాడు.

"మీకు వెన్నెల గురించీ, అందాన్ని గురించీ తెలుసుకోవాలని లేదా ? ఉంటే అన్వేషించండి. మనస్సుని ఊరికే అడ్డుప్రశ్నలతో బాధిస్తే మిగిలేది తలనొప్పే."

మూర్తికి జవాబేమివ్వాలో తెలీలేదు. ఆలోచిస్తూ నడవసాగాడు. ప్రకాశానికి అసంతృప్తిగా వుంది. మూర్తి ఎంతసేపటికీ నీతి గురించి మాట్లాడుతున్నాడు. అతనికీ చిరాకువేసింది.

"మీ రెప్పుడూ నీతిపరిహద్దులు దాటలేదు కాబోలు."

"లేదు." అన్నాడు మూర్తి దృఢంగా, గర్వంగా.

ప్రకాశం అసంతృప్తి మరీ ఎక్కువయింది.

"మీకు అవకాశం దొరకలేదు, అంతే."

"అవకాశంలో ఏముంది. మనసులో ఉంటుంది." అన్నాడు చాలా తేలిగ్గా మూర్తి.

ప్రకాశానికి రోషం కలిగింది

"మీలో రసికత లేదు. జీవితం అనుభవించటం మీకు చేతకాదు."

మూర్తి మొహం ఎర్రబడటం ఆ వెన్నెల్లో స్పష్టంగా చూచాడు ప్రకాశం. అతన్ని రెచ్చకొట్టాలనే అలా అన్నాడు. ఫలితానికి సంతృప్తి చెందాడు.

"గాడి తప్పని జీవితం అంటే ఏమిటో తెలుసుకోవాలంటే సరాసరి ఏటిగట్టుకి వెళ్ళండి."

"ఎందుకూ ?"

"అవకాశాన్ని ఎదుర్కోటానికి."

"ఏమిటి మీ భావం ?"

"అక్కడికి సుహాసిని వస్తుంది."

నెత్తిమీద పిడుగుపడ్డట్టయింది మూర్తికి. ఒక్క నిముషందాకా తేరుకోలేక పోయాడు.

"సుహాసిని !" అన్నాడు తనలో తాను అనుకుంటున్నట్టు.

"అవును. మీ స్టెనో."

"ఆమె ఎందుకు వస్తుంది ?"

పౌర్ణమినాటి రాత్రి ఏటిగట్టున విహారం చెయ్యటం ఈ వూళ్ళో ఆశ్చర్య కరమయిన విషయం కాదు."

"ఆమె వస్తుందని మీ కెలా తెలుసు ?"

"తెలియకపోతే ఎందుకు చెబుతాను ? ఆమె సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. ఆఫీసులో ఇంకా యిద్దరు ముగ్గురు స్టెనోగ్రాఫర్ల విషయం కూడా నాకు బాగా తెలుసు." అన్నాడు ప్రకాశం దృఢంగా, ఈసడింపు వ్యక్తంచేస్తూ.

నిజంగా షాక్ తగిలినట్లయింది మూర్తికి.

"అయితే, నేను వెళ్ళడం దేనికి ?"

ఈసారి ప్రకాశం చాలా ఎబ్బెట్టుగా నవ్వాడు. తనని ప్రకాశం అనవసరంగా అనుమానిస్తున్నాడేమోనని బాధపడ్డాడు.

"మీరు వస్తున్నారని ఆమెకు తెలియదు. నేను వస్తున్నానని తెలుసు అంతే మరేం లేదు. మాటల సందర్భంలో పౌర్ణమినాటి రాత్రి ఏటిగట్టుకి వెళ్ళటం

రివాజు అని ఆమె అంది. నాకూడా రివాజేనని చెప్పాను. ఒకవేళ మీకు ఆమె కనిపిస్తే నేను రాలేదేమోనని అడిగితే తలనొప్పివల్ల రాలేకపోయానని చెప్పండి. శుభం."

అని ప్రకాశం గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. తటాలున అతని చెయ్యి పట్టుకుని వెనక్కి లాగాడు.

"మీ మాటలు నాకేమీ బోధపడలేదు. నేను ఇంటికి వెళుతున్నాను. మీరు కూడా వస్తే రండి మీ యిష్టం." అనేసి ముభావంగా ముందుకి నడిచాడు.

ప్రకాశం అతని భుజం తట్టి పూరుకున్నాడు. కొంత దూరం నడిచాక అతడు వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. ప్రకాశం తనతో రావటంలేదు. దూరదూరంగా ఏటివైపు వెళుతున్నాడు. అతని మాటలు అతనికి బాధ కలిగించాయి. ప్రకాశం ఎక్కువగా ఆలోచించే వ్యక్తిగాడు. ఏది తోస్తే అది చెయ్యటం, ఏమాట అనాలనిపిస్తే ఆ మాట అనటం అతని కలవాటు. ఈ విషయం అతను పూర్తిగా అవగాహన చేసుకున్నాడు. కాని తనని రొంపిలోకి లాగాలని అతను ఎందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాడో అర్థంకావటంలేదు. ఆలోచనల్లో సతమతమవుతున్న అతని మనసులో సుహాసిని మెదిలింది. ప్రకాశం ఆమెని గురించి ఏదో అన్నాడు. అందులో నిజమెంతో తెలుసుకోవాలనిపించింది అతనికి. కాని నిజం దాచవలసిన అవసరం ప్రకాశానికి లేదు. తనతో అతను అబద్ధమెందుకు ఆడుతాడు. తను సుహాసిని కిచ్చిన చనువేమి ఎక్కువకాదు. ఇందులో అనుమానించడానికి అవకాశం లేదు. ప్రకాశం కావాలని తనమీద మాటలు విసరలేదని నిశ్చయించుకుని తృప్తిపడ్డా డతను.

ప్రకాశం రాత్రి ఎన్ని గంటలకి ఇంటికి వచ్చాడో అతను గమనించలేదు. తెల్లవారిన తరవాత అతనిని చూడాలని కూడా అనిపించలేదు. కాని ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలనే కుతూహలం మాత్రం కలిగింది. అయినా ప్రకాశాన్ని ఈ విషయం గురించి కదిలించలేదు. అతను కూడా రాత్రి ఏమీ జరగలేదన్నట్టుగా ప్రవర్తించాడు.

ఆఫీసు గదిలో ప్రవేశించగానే మామూలుగా సుహాసినే మొదలు కనుపించి నమస్కారం చేసింది. ప్రతినమస్కారం చేస్తూ ఆమెను నఖశిఖ పర్యంతం పరిశీలనగా చూశాడు. ఆమెలో మార్పేమి కనిపించలేదు. మామూలుగానే నవ్వుతూ సుతారంగా మెలికలు తిరుగుతూ ఉల్లాసంగా మాట్లాడుతూ, వాలుగా చూపుల్ని ప్రసరిస్తూ ప్రవర్తించసాగింది. అయినా ఆమెని చూస్తుంటే అతనిలో ఏదో

అయిష్టత కలిగింది. ఆమె నోట్‌బుక్ చేత్తో పట్టుకుని పెన్సిల్ ఆడిస్తూ మామూలు ఉత్సాహంతోనే అడిగింది.

"ఏమైనా ఉత్తరాలు చెబుతారా సార్?"

"ఏమీ లేవు ప్రస్తుతం." అన్నాడు ముక్తసరిగా.

ఆమె అతనిలోని అప్రసన్నత కనిపెట్టింది.

"అలా ఉన్నారేమండీ?" అంది.

"బాగానే ఉన్నాను" అన్నాడు అతను తలెత్తకుండా

ఆమె కొంచెం తటపటాయించి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె వెళ్ళిపోయాక అతను కొంచెం బాధపడ్డాడు. ప్రకాశం అనవసరంగా ఆమెమీద కోపం చూపడం వేళాదేమో. తనమీద కోపాన్ని అలా తీర్చుకున్నాడేమో. ఏమైనా ఉండదెందుకు? ఆమె తన స్టెనో. పని ఉంటే పిలిచి ఉత్తరాలు రాసుకోమంటాడు. లేకపోతే వూరుకుంటాడు. తన కామె జోలి ఎందుకు?

పరధ్యానంగా ఆఫీసు టైమంతా గడిపి అయిదుకాగానే సుహాసిని పిలుపుతో కుర్చీనుంచి లేచాడతను. పరధ్యానంలో కోటు వేసుకోటం మర్చిపోతే అందించి నల్లటి కళ్ళతో నవ్వింది.

"ఆఫీసులో ఇలా సర్వం మర్చిపోయేవాళ్ళకి ప్రమోషన్ త్వరలో రాదండీ!" అంది — సుహాసిని అతని మందస్మిత వదనాన్ని గమనించి ధైర్యంగా.

"నాకు ప్రమోషన్ వద్దులెండి" అన్నాడతను వెనుకటి ఉత్సాహాన్ని మళ్ళీ తెచ్చుకుని.

"అదేం మాటండీ? చేరినప్పటినుంచి న్యాయంగా ఉంటూ ప్రమోషన్‌కోసం ప్రయత్నిస్తున్నారుగా?" అంది సుహాసిని నవ్వుతూ.

ఆమె ఇంత చొరవ ఎందుకు తీసుకుంటూందో అతనికి అర్థంకాలేదు. పొడిగా విని బయటికి వచ్చేశాడు.

ఇంటికి వచ్చి బట్టలు మార్చుకోగానే శ్రీపతి వచ్చాడు. అతని ముఖంలో ఆనందం తాండవించింది.

"సురేష్! నిజంగా మీరు చాలా మంచివారు. సేట్ సర్కిట్‌మీద సంతకం పెట్టారని తెలిసింది. సేట్‌జీ స్వయంగా వచ్చి మీ దర్శనం చేసుకుని ఋణం తీర్చుకుంటారు. మాట తప్పే మనిషి కాదులెండి. చూడండి, ఆ ఫ్లాటు అడ్వాన్సు బాపతు డబ్బు మీరు తిరస్కరించారు. అయినా నేనది సేట్‌జీకి ఇంకా వాపస్ ఇవ్వలేదు. నాకు తెలుసు. మీరు చాలా మంచివారు. ఇదిగో,

ఇవి మీవే. ఇదా నేను వెడుతున్నాను. సేట్‌తో మీరేం పరిష్కారం కుదుర్చుకుంటారో మీ ఇష్టం."

మూర్తి దిగ్భ్రాంతుడైనాడు.

"పర్మిటేమిటి?" అన్నాడు.

"అదే, హాల్ పంచ్ పర్మిట్."

మూర్తికి ముచ్చెమటలు పోశాయి. తను ఆ రోజంతా పరధ్యానంగా ఫైల్స్ చూశాడు. పొరపాటున సంతకం పెట్టాడు గావున. ఇప్పుడు వాళ్ళ ఆ కాగితాలు తెప్పించి రద్దుచేయటం సాధ్యంకాదు. ఏం చేసేట్టు? ఆ పర్మిట్ విషయంలో ఏదో పేచీ ఉండి ఉంటుంది. సేట్ వూరికే డబ్బెందుకు యిస్తాడు. అతను తనని తాను శపించుకున్నాడు.

"శ్రీపతిగారు, ఒక్క మేలుచేయండి. ఈ డబ్బు తీసికెళ్ళి సేట్‌కి అందచేయండి. అతన్ని నాకు కనిపించవద్దని చెప్పండి." అన్నాడు.

ముఖంలో భావం ప్రస్ఫుటించనీయకుండా శ్రీపతి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఏదో తికమక జరుగుతున్నాది. అతని వైఖరి చూస్తే సంభాషణకి తావు కనిపించలేదు. శ్రీపతి మాట్లాడకుండా ముఖం చిన్నబుచ్చుకుని ఆ డబ్బు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

మూర్తిలో అశాంతి ఎక్కువైంది. ఏదో ఇల్లు చూసుకుని అందులోకి బస మార్చాడు. రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. రామదాసు అతన్ని గుళ్ళోకి తీసుకువెళ్ళి ఉపదేశం చెయ్యాలని ఎప్పుడెప్పుడు ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాడు. ప్రకాశం తన ధోరణిలో ఉపన్యాసాలు ఇస్తూనే ఉన్నాడు. సుహాసిని తన మామూలు విన్యాసాల్లో చొరవగా మాటలంటూనే ఉంది.

* * *

ఆకాశంలో తెల్లటి కాంతికి మూలం వెతుకుతూ తెలిమబ్బులు, దిక్చక్రం పైన పడమర వన్నెలతో నాటకీయంగా ప్రత్యక్షమైన చంద్రబింబాన్ని ఆశ్చర్యంగా దగ్గరికివచ్చి చూసి ఆ విషయం ఆకాశమంతా చాటడానికి ప్రయాణిస్తున్నాయి.

చంద్రుడు భూలోక సౌందర్యాన్ని చూడడానికి ఆకాశపు మెట్లెక్కసాగాడు.

వెన్నెల్లో స్నానంచేసి తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి మల్లెలూ, విరజాజులూ.

ఏరు సంతోషంతో ఉరకలువేస్తూ ఉప్పొంగిపోతోంది.

ఏటిగట్టుని నడుస్తున్నాడు. గట్టుమీద చెట్లు రెపరెపలాడుతూ సంతోషంగా

పోసిపోతున్నాయి. గాలి ఉత్సాహంగా ఆకాశంలో మరులు తిరుగుతూ నాట్యం చేస్తూ పుష్పపరిమళాన్ని చంద్రుడికి నివాళిస్తోంది.

ప్రకృతి సమస్త నవయవ్వనంలో నిండు ఉత్సాహంతో తొణికిసలాడుతోంది

ప్రకృతిలోని ప్రతి అందము కన్నుల పండుగగా చూస్తూ నడుస్తున్నాడు.

ప్రవాహం వయ్యారంగా మెలికలుతిరుగుతూ పోతోంది.

అలలు లేచిపడుతూ తరగని ఉత్సాహంతో నృత్యభంగిమతో ముందుకు సాగి పోతున్నాయి.

ఆ యేటి అందం చూస్తుంటే అందులో మునకవేస్తూ ప్రవాహంతో సాగిపోవాలని బలీయమైన వాంఛ కలిగింది అతనికి. గట్టుదిగి ఇసుకదిబ్బలమీద నడవ సాగాడు. దూరదూరంగా అక్కడక్కడ కొంతమంది తనలాగానే యేటిలో ఆడుకుంటూ ఆనందిస్తున్నారు.

యేటిమీదికి వంగిన కొబ్బరిచెట్టు మొదట్లో ఎవరో లీలగా కదిలారు.

ఆ కొబ్బరిచెట్టువైపుకే నడుస్తున్న అతను అది గమనించి పరాకాయించి చూశాడు.

చిరుగాలికి తెరచాపలా తెల్లటి చీరకొంగు రెపరెపలాడుతోంది.

దగ్గరగా వచ్చాడతను. బండలికి ఆనిగిలి పడుతూ నురగలుకక్కే అలల్ని చూస్తూ మైమరచి ఆమె అతనిని చూడలేదు, కాని అతను స్పష్టంగా చూసి వెనక్కి ఒక్క అడుగేదుశాడు. అలా అడుగెయ్యటంలో పాదం బ్రహ్మజెముడు ఆకుమీద పడి ముళ్లు గుచ్చుకున్నాయి. అతను 'అబ్బ' అని ఆ ఆకులాగి వేశాడు.

ఆమె ఉలిక్కిపడి లేచి నుంచుంది.

"సుహాసినీ" అన్నాడు.

గబుక్కున తలెత్తి ఆమె అతనిని చూసి వినయంతో "మీరా?" అంది.

"అవును" అన్నాడతను.

"పౌర్ణమి కదూ?" అన్నాడు అతను. ప్రకాశం మాటలన్నీ అతని చెవుల్లో మారుమ్రోగాయి.

"పౌర్ణమినాడు నిజంగా ఎంత బావుంటుందండి యేరు!" అంది ఆమె ఆరాధనా పూర్వకంగా.

"నేను రావటం ఇదే మొదటిసారి." అన్నాడు అతను.

"నేను నాలుగైదుసార్లు వచ్చానండి. ప్రతి పౌర్ణమికి తప్పక వస్తున్నాను."

"అయితే మీరుకూడా కొత్తగానే ఉద్యోగంలో చేరారన్నమాట.

"అవునండి. రెండుమూడు నెలలవుతుంది."

"ఇలా మీలాంటివాళ్ళు వంటరిగా రావటం మంచిది కాదేమో." అన్నాడతను.

"నాకెవరూ లేరు, యేంచేయను?" అందామె తల దించుకుని.

"వంటరిగా ఇక్కడ కూచుని యేంచేస్తారు?"

"కబుర్లు చెప్పండి వింటాను." అందామె నవ్వి అతని వైపు కళ్ళప్పగించి చూస్తూ. ఆమె నల్లటికళ్ళవైపు చూచాడు. వాటిలో యేదో ఆకర్షణ అతని చూపుల్ని అరికట్టింది. ఆమె కళ్ళని పక్కకి తిప్పుకుంది.

"మీ కళ్ళు బావుంటాయి." అన్నాడు.

ఆమె విషయాన్ని తప్పిస్తూ, "ఏరు ఎంత బాగుందో చూడండి." అంది.

ప్రకాశం మాటలు జ్ఞప్తికివచ్చాయి అతనికి.

"యవ్వనంలా" అన్నాడు.

సుహాసిని మాట్లాడలేదు. గాలికి ఆమె ముంగురులు చెదిరి నున్నటి బుగ్గల మీద నాట్యంచేస్తున్నాయి. ఆమె వాటిని పైకితోసుకుంటుంటే చీర గాలికివత్తాసు యిస్తోంది.

ముగ్ధుడై అతను ఆమె యవ్వనరేఖాలావణ్యాన్ని చూస్తున్నాడు.

పదహారు వన్నెల చంద్రబింబం వెన్నెలలు కురిపిస్తోంది. ఎక్కడో ఆకాశంలో కాదు, ఇసుక దిబ్బమీద కొబ్బరిచెట్టు మొదట్లో.

"తెల్లటి చీర వెన్నెలలా ఉంది. కాదు, వెన్నెల తెల్లచీరలా వుంది" అన్నాడు తికమకగా.

సుహాసిని ఊరుకుంది. చిన్న నవ్వు ఆమె పెదవులమీద విరిసింది.

"నవ్వకండి, చంద్రుడు సిగ్గుపడి దాక్కుంటాడు."

ఇదేం ధోరణి అన్నట్టు సుహాసిని అతనివైపు చూసింది. ఆ చూపులు తూపులై అతని హృదయంలో గుచ్చుకున్నాయి. ప్రకృతిలో ఎక్కడో వేణువు ఎవరో ఊదుతున్నట్టుగా, కోకిల తీయగా పాడుతున్నట్టుగా అనుభూతి పొందాడు.

"సుహాసినీ!" అన్నాడు.

"పొద్దుపోతోంది, పదండి" అందామె.

మూర్తి కదలేదు. పొంగిపొంగి పొర్లే ఏరు వైపూ, వెన్నెల కురిసే శశి బింబం వైపూ, సుహాసిని అందాలవైపూ చూస్తూ యేదో మధురానుభూతి పొందుతున్నాడు.

ఏరు గట్లుదాటి విచ్చలవిడిగా పొంగి యధేచ్ఛగా విహరిస్తున్నట్టుగా అతని మానసాకాశంలో దృశ్యం కనిపించింది.

సుహాసిని అడుగు ముందుకేసింది. తటాలున ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాడు. ఆమె అదిరిపడ్డది.

"వదలండీ" అంది భీతితో.

"సుహాసినీ" అన్నాడు కోరికగా.

"వదలండీ" అందామె గాద్గదికంగా.

"ఉహూ !"

ఆమె విడిపించుకోసాగింది. ప్రకాశంపాటి చెయ్యిని తను: పెంకెగా, బలంగా ఆమెను దగ్గరికి లాక్కున్నాడు

చలించే ఆమె అధరాలని చుంబించటానికి ఉపక్రమించాడు.

చెంప ఛెళ్ళుమంది

మరుక్షణంలో సుహాసిని అతనికి గజం దూరంలో రొప్పుతూ నిలబడ్డది.

"ప్రకాశం మూర్ఖుడు. పశువు. రెండు చెంపలూ ఛెళ్ళుమనేదాకా వదల్లేదు. మీరు మంచివారే కాని.... కాని.... క్షమించండి" అని గాద్గదికంగా, గబగబ అనేసి సుహాసిని గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి చరచర వెళ్ళిపోయింది.

మూర్తి నిశ్చేష్టుడై ఆమె వెళ్ళినవైపే చూడసాగాడు.